

besluttede sig til for denne Gang at opgive Tanken om et fast Laan og søge det midlertidige Laan af Juli 1910 fornyet og forøget. Vi have til denne Sondering af Laanemarkedet haft udmærket Bistand ikke alene af de københavnske Hovedbanker, men ogsaa af betydelige Finansmænd udenfor Danmarks Grænser, og jeg tør efter denne Sondering sige, at Markedet for Øjeblikket ligger saadan, at et fast Laan af den Art, som vi ønske, og paa Vilkaar, vi kunne gaa ind paa, for nærværende Tid ikke har ladet sig opnaa. Det er jo ikke noget, som gælder særlig Danmark. Jeg maa tværtimod her særlig betone, at under de Undersøgelser, Finansministeriet har anstillet, er Rigtigheden af den Opfattelse, jeg gentagne Gange her og i det andet Ting har fremsat, bleven fuldt ud bekræftet, at den danske Stats Kredit i Virkeligheden paa ingen Maade kan betragtes som rokket, at man nærer fuld og ubetinget Tillid til Danmarks Soliditet som Debitor. Man har den Opfattelse, at vore Vanskeligheder ere af forbigaaende Art, at Landet er økonomisk stærkt nok til at kunne overvinde dem, og at det ogsaa er Regeringens alvorlige Villie at søge dem rettede, saa snart ske kan. Det er altsaa for saa vidt ikke særlig danske Forhold, som forhindre os i at naa det faste Laan, vi i og for sig helst havde ønsket at opnaa. Det er i det væsentlige Forhold, som i lige saa høj Grad ramme de andre ligestillede Stater. Det er f. Eks. ikke en Hemmelighed, at Norge i dette Foraar har ønsket et Statslaan og ikke har kunnet faa det til Vilkaar, som forekom det acceptable. Der er dog visse Tegn, som tyde paa nogen Bedring af Fondsmarkedet, og den Omstændighed, at Danmark forhaabentlig om nogle Maaneder vil kunne fremtræde med Regeringsforslag, som føre til fuldstændig Balance i vor Statshusholdning, vil jo i hvert Fald kun kunne styrke vor Stilling paa Laanemarkedet.

Det er altsaa saa langt fra, at Regeringen har indrettet sig paa vedblivende at løbe paa midlertidige Laan eller har opgivet Tanken om et fast Laan, at dette stadig staar for Regeringen som det endelige Maal, som vi ville søge at naa, saa snart der aabner sig Mulighed for at naa det paa Vilkaar, som forekomme os acceptable. Men saa længe dette ikke kan ske, er der ingen anden Vej at gaa end den, her er foreslaaet, og det glæder mig da at kunne forelægge Forslag om et midlertidigt Statslaan paa

saa overordentlig gunstige Vilkaar, som her ere opnaaede. Jeg anbefaler Forslaget til det høje Tings Velvillie og hurtigst mulige Behandling, idet det er af Betydning, at dette Forslag gaar saa hurtigt og let gennem Rigsdagen som muligt, og idet der ogsaa er Grænser for den Tid, i hvilken de Finansgrupper, med hvilke vi have kontraheret, ere bundne til deres Betingelser.

Formanden: Eksemplarer af det fremsatte Lovforslag ville blive omdelte.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Rigsdagsbeslutning i Anledning af en mellem Danmark og England den 3. Marts 1911 afsluttet Konvention om Fornyelse af den i London den 25 Oktober 1905 undertegnede Konvention angaaende Afgørelse ved Voldgift af visse Klasser af Spørgsmaal, som maatte opstaa mellem de to Regeringer.

(Forslaget findes i Tillæg C. Sp. 763.)

Forslaget sattes til Forhandling.

Udenrigsministeren (Ahlefeldt-Laurvig): Som Folketinget vil have set, drejer det sig denne Gang ikke om Indgaaelse af en ny Voldgiftstraktat men kun om Fornyelse af en alt gældende. Vi have søgt at faa den moderniseret i obligatorisk Retning, men uden Resultat. Af de Voldgiftstraktater, som England har afsluttet, udløbe ogsaa adskillige andre, og man har fra engelsk Side foretrukket at faa dem fornyede enslydende og paa de gamle Betingelser. Nu kunne vi vel alle være enige om, at det vilde for Danmark være højst uheldigt, hvis vi, efter at have haft en Voldgiftstraktat med England, ved egen Skyld pludselig skulde staa uden nogen saadan og i dette Forhold indtage en anden Stilling end de andre mindre Lande.

Jeg skal i øvrigt ikke trætte det høje Ting med en længere Udvikling om dette Spørgsmaal. Den detaillerede Gang i Underhandlingerne har jeg allerede udviklet oppe i Landstinget, og Sagen er i øvrigt klar nok.

P. Munch: Dette Forslag til Rigsdagsbeslutning vil sikkert ikke møde Modstand fra nogen Side her i Salen eller overhovedet fra nogen Side i Rigsdagen.